

Glaseret tegltag eller bøger?

I min familie er det blevet en naturlig del af arbejdsfordelingen, at det er mig, der deltager i børnenes forældremøder i skolen. Selvom mødeindkaldelsen ikke havde bevæget sig fra sin krøllede tilstand på bunden af skoletasken og op bag magneten på køleskabet, så sprang jeg onsdag aften med kort varsel op på cyklen, da datteren pludselig kom i tanke om mødet.

Inden mødet gik i gang, og mens kaffen og de obligatoriske småkager gik rundt, sad jeg og småsludrede med de andre forældre. Selv om jeg på ingen måde er økonomiuddannet, så var det nemt at fastslå, at det økonomisk går godt i Danmark. Der var glædelige beretninger om større økonomiske investeringer som nyt sommerhus, ny bil og forskellige igangværende tilbygninger og istandsættelser. En forælder, som jeg ikke kender særlig godt, fortalte om så mange privatøkonomiske tiltag, at jeg til sidst blev nysgerrig efter at vide, hvordan hun tjente så mange penge. Hun fortalte, at hun havde et vikarbureau for sygeplejersker, som gik rigtig godt. Det var på sin vis rart at høre, at der var en familie, som var glad for alle de mange millioner, der bliver pumpet ud til vikarbureauer. Normalt møder jeg kun frustrerede oversygeplejersker, som bander over de store økonomiske underskud, vikarforbruget giver på deres afdelinger.

Så begyndte lærerne at fremlægge deres planer for året, og her var det pludselig, som om vi befandt os i et land uden økonomisk velstand. Tre af lærerne afsluttede deres indlæg med, at det var et stort problem, at der ikke var råd til fagets grundbog til eleverne. Det svarer til at møde op i en fodboldklub, og træneren fortæller, at der ikke er råd til en bold. Mens min underkæbe hamrede mod bordkanten, sad jeg og overvejede, om tiden ikke var kommet til, at jeg skulle sende mine børn til en privatskole med bøger.

Det er ikke svært at få øje på, at det ikke kun er de offentlige skoler, der har et manglende kvalitetsniveau. Det er efterhånden svært at åbne en avis eller deltage i et selskab uden at blive mødt med historier om svigtede ældre på plejehjem eller håbløse forhold på medicinske afdelinger. Jeg kan ikke engang flygte på arbejde, da jeg der ser, hvordan sindslidende i et moderne velfærdssamfund skal bo på 12 m² med fælles bad og toilet. Jeg skal ikke her gøre mig klog på, hvad problemerne skyldes, men blot konstatere, at der er et urimeligt gab mellem, hvor mange penge vi har som privatpersoner, og så den måde vi prioriterer samfundets svageste på.

En logisk konsekvens af dette misforhold er, at der opstår et marked af tilbud, hvor de, der har råd, kan købe det kvalitetsniveau, de ønsker. Selvom flere politikere ihærdigt forsøger at overbevise mig om, at de private tilbud kun udgør en ubetydelig del af vores velfærdstilbud, så gør det indtryk, at 600.000 danskere i dag har en privat sundhedsforsikring, der i stor stil bliver givet som skattefrys, og som koster samfundet 300-400 mio. kr. årligt. Det er muligt, at jeg har mistet min sunde fornuft, men jeg kan ikke se det som andet end en politisk prioritering, der understøtter en stigende ulighed i Danmark.

Problemet er ikke så stort, hvis vi har et offentligt tilbud af høj kvalitet. Jeg kunne snildt leve med, at der var rige danskere, som betalte ekstra for at spise med sølvtøj og have deres personlige butler

under hospitalsindlæggelser, så længe jeg fik et kvalitetstilbud i det offentlige. Men jeg skal være den første til at indrømme, at den dag, mine nærmeste eller jeg selv har brug for hjælp fra et offentligt tilbud, og jeg finder udslidte bygninger uden varme hænder og gode hjerner, så lægger jeg tegningerne til den dobbelte carport i skrivebordsskuffen og dropper drømmen og et glaseret tegltag og kaster i stedet mine sparepenge efter private sygeforsikringer og private tilbud. Gid det aldrig må ske.